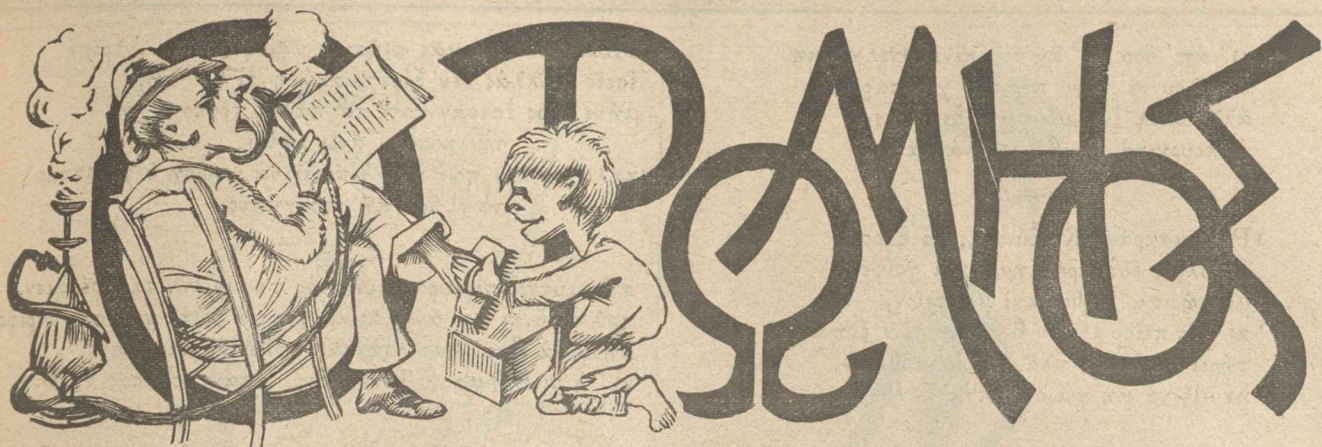

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἱ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁγδόη κι' εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου,
'στὴ Μπόρσα ξαφνικὸ κι' ὀργή Κυρίου.

Ποῦντος εἰκοσιπέντε καὶ πεντακόσ' ἀκόμην,
ἀπὸ σεισμὸν ἐσεισθη τρομακτικὸν κι' ἡ Ρώμη.

Ἡ Πατρις κι' ὁ Κορδονάτος, ὁ μακρὺς καὶ κοτδονάτος.

Ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς καὶ δοξαστὴ
μὲ στέμμ' ἀπὸ χαρτόνι καὶ μὲ ράκη,
χαρούμενη, ναζλοῦ καὶ γελαστὴ,
ἔλεγε 'στὸν γενναῖο Θεοδωράκη.

«Παιδί μου Θεοδωράκη, σὺ μονάχος
ἐνῶ τὸ πᾶν σαλεύει καὶ κινεῖται
στέκεις ὀρθὸς κι' ἀσάλευτος σάν βράχος,
κι' ἡ στάσις σου παρ' ὄλων ἐξυμνεῖται.

»Ἐσθυσε γιὰ τοῦ γένους τὸ καλὸ
ἡ τόση ἀρηίφιλος ἀλκή σου,
καὶ τῶν ἀνθρώπων στρίβει τὸ μαγαλὸ
τέτοια πολιτικὴ σάν τῇ 'δικῇ σου.

»Ἐχε, κύρ Θεοδωράκη, τὴν εὐχή μου,
σὺ κάνεις περιβόλι τὴν ψυχὴ μου,
καὶ βλέπω νέον κόσμον ἀνατέλλοντα
κι' ἐλπίζω 'στὰ παρόντα καὶ 'στὰ μέλλοντα.

»Εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους τῶν Βουλγάρων,
ποῦ γύρευες πολέμους ἄρον ἄρον,
ἤμουνα διχωνιάρ' ἀρματωμένη
κι' οἱ ντόπιοι μ' ἐκαμάρωναν κι' οἱ ξένοι.

»Ἀλλ' ὅμως τώρα, γέρο Κορδονάτε,
ποῦ πόλεμος ἀπαίσιος μυκάται,
ζητιάνα δίχως ἀρματα γυρίζω
καὶ δῶστε μου κι' ἐμένα μουρμουρίζω.

»Κι' ἑκατοντάκις εἶναι προτιμότερον
πολιτικὴ τοιαύτη παρά προτερον,
ποῦ φέρουσ' Ἀμαζόνες πανοπλίαν
τὸ λιγερὸ κορμί μου τὸ παρῆχονα
εἰς τὴν στενὴν σκελεάν τὴν γελοίαν
καὶ 'στῆς ἐπιστροφείας τὸν ἀμπέχονα.

»Τούλαχιστον εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
χάρις εἰς τὸν γενναῖον Κορδονάτον
'στὸ φόρτωμα τῶν ἄλλων μου βαρῶν
δὲν ἔχω καὶ τὸ βάρος τῶν ἀρμάτων,
κι' ἡ ζητιανιά μου γίνεται καλλίτερα
κι' ἀπλόνω καὶ τὰ χέρια μου μακρύτερα.

»ΡΙψε μακράν, Κορδονάτε, τὸ ξίφος
καὶ μὴ Βουλγαροκτόνου ἔχης ὕφος,

κι' απ' όσα κι' αν σου λένε, Θωδωράκη,
καθόλου να μην πέρνεις χαμπάρaki,
αλλ' όμως ένα μόνο μην ξεχάνεις
Υπουργικά Συμβούλια να κάνεις.

»Ρίψε μακράν, Κορδόνारे, τό ξίφος,
δι' όλους έσο πρόβλημα και γρίφος,
μυστήριο, Πυθία και μαντεϊόν,
κι' εϊς πείσμα των θλακών των έναντίων
τήρει σιγήν δι' όλα κι' έχεμύθειαν,
κανείς να μη γνωρίζη την αλήθειαν.

«Πρωτάκουστος ή τόση των αναιδεία
λογαριασμό να θέλουν να τους δώσης
τι κανείς, τι δεν κανείς, και τι σχέδια
συμμάχων μεγάλων θα σκαρώσης.

«Βάστα, παιδί μου Θωδωρή,
κι' εϊς όλους κάνε τον θάρυ,
κι' αν όλος ο κχηπέ-ντουήξ κητάμουτρα με φύση
σύ τό Κορδόνι πρόσχε μονάχα μην ξεφτίση,
κι' όπου τουρέκι τρώμαζε κι' όπου λεπίδι φεύγε
ν' άκούσης μπράβο κι' εύγε.

»Κι' αν λύσσαζαν οί Βούλγαροι με την Μακεδονίαν
έσύ φασκέλωσέ τους,
και μόνον με τον σαρκασμόν και με την ειρωνείαν
κεραυνοβόλησέ τους.

»Πολέμα τους με μαστοριά και μ' άλλας Άττικόν
και διπλωματικόν,
κι' όταν πατήσουν τό θάρυ των Μακεδόνων χώμα
έστω ρομφαία δι' αυτούς τό της Πρωίας σκώμμα.

»Γιά σοβαρούς τούς Τσούσηδες δεν πρέπει να τους πάρης
και να μού γίνης Άρης.
Τέτοια παληο-ζωντόβολα δεν θέλουν Δεληγιάννη,
άρματωσιζ, σαλπίσματα, τρεχαμπα και νέφτι,
μιά κοροϊδία μοναχά νομίζω πως τους φθάνει
κι' αυτή νομίζω, Θωδωρή, πως σαν πολλή τους πέφτει.

»Φτου! να χαθήτε Βούλγαροι, του κόσμου κασιγιάρηδες
και γύφτοι κι' Αρκουδιάρηδες...
αδίκως μην ξοδεύετε τούς λίγους σας παράδες
κι' έλατε 'στά σωστά σας,
πρίν γίνετε και των σκυλιών ακόμη μασκαράδες
με τά κουνήματά σας.

»Κι' αν παίζετε κατακτητών και πολεμάχων ρόλον
άλλα χυδαίοι Τσούσηδες θα λέγεσθε παρ' όλων,
κι' αν συμμορίας ανταρτών και πάλιν αμολήσετε
και την κληρονομίαν μας αρπάξετε για πάντα,
μα δεν καταδεχόμεθα σαν Έλληνες να λύσετε
μηδ' του στιβαλήτου μας τον άσπιλον ίμάντα.

»Και μόνο να μάς πιάσετε μάς φαίνεται 'ντροπή,
εϊς Έλλάς δεν ξέρετε ακόμη τι θα 'π'η,
μήτε πως έφεραν ποτέ τά πάλαι τρόπαιά της
τόν κόσμον άνω κάτω...
καλά τό λέν πως δεν 'μπορεί να νοιώση ο χωριάτης
τό τι θα 'π'η σφουγγάτο.

«Τοιαύτην περιφρόνησιν προς την φυλήν σας τρέφωμεν,
πού σ' ό,τι κι' αν μάς κάνετε τά νώτα μας σας στρέφωμεν
μηδ' θα βγάλωμε για σας πολέμου μανιφέστο,
κι' ή σιωπή μας, Τσούσηδες, άπάντησίς σας έστω.

«Φτου σας λοιπόν και κόντρα φτου και φτου και ξαναφτου
αξιούς δεν σας κρίνωμεν κι' ενός ψωρολεφτου.
"Όρσε 'τόν Φερδινάνδο σας, τον μπέστιν τον Κρόνιερ
τόν Στοϊλώφ, Καραβελώφ, και τον Ζαγκώφ τον μούργα,
φτου και 'στά γένεια τρεις φορές του Κλήμη του Δεσπότη
και καθενός προδότη.

«Κακά θα ξεμπερδέψετε με την Έλλάδα, Κρούμει,
με της Ρωμαιοίικας θρίσιαις θα γίνετε τουλούμι,
θα σας οικτείρη μοναχά
ή των Έλλήνων μου ψυχή,
κι' όλοι γελοΰμε χα χα χα,
κι' όλοι γελοΰμε χι χι χι.»

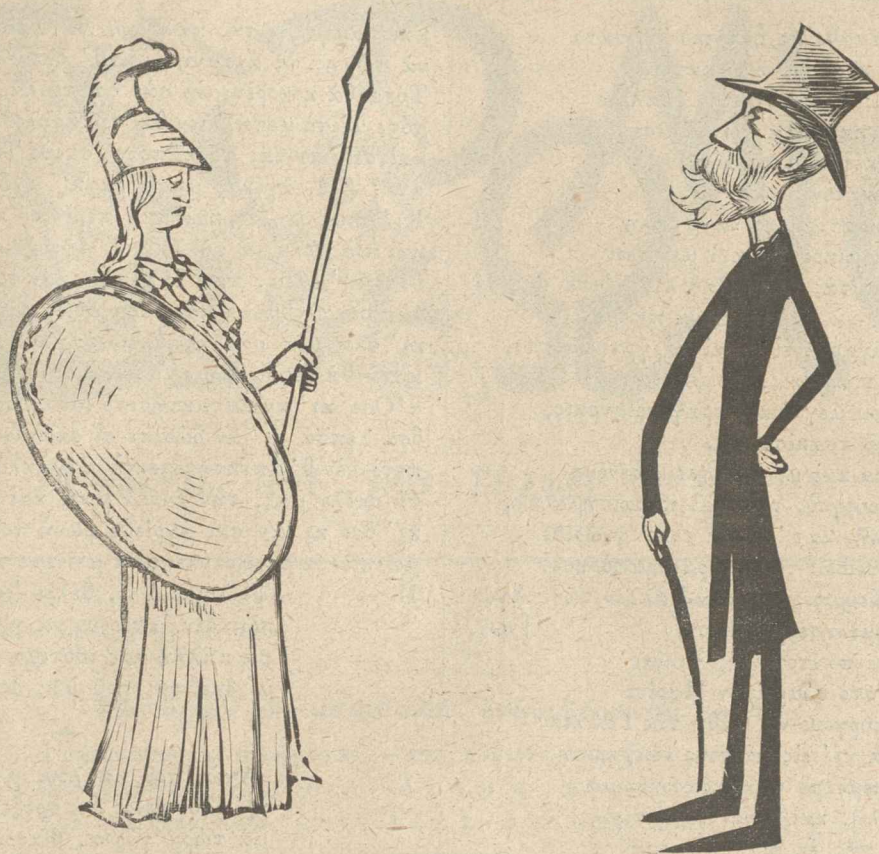
Κι' ο Θωδωρής απήντησε 'στην δόλια την πατρίδα
με μάτια σαν γαρίδα.

«Άγρυπνον πάντοτε θα 'δρής τον γέρο-Θωδωράκη
για την Μακεδονία,
και τρέμω για τά μάτια μου μη βγάλουν σπιθουράκι
από την άγρυπνία.

«Ανάστα, κουρελού πκτρίς, και τούς Βουλγάρους στήν
αν κι' ούδ' αυτών των έμπυσιμών αντίξιοι δεν είναι.
'Απάνω 'στά κουρέλια σου άμέριμνος κοιμού,
κι' αν όλην την άτμόσφαιραν έθόλωσαν καπνοί,
πλήν μη λησμονεί πάντοτε και πάντοτ' ένθουμο
πως ο Κορδοναρούμπαρος ήσυχως άγρυπνεί.

«Κι' αν σούσουρο πολεμικό σαν κι' άλλοτε δεν κάνη,
αλλ' άγρυπνεί νυχθημερόν, και τοϋτο μόνον φθάνει.
'Εχω κι' εγώ τον λόγο μου και τον λογαριασμό μου
κι' όταν άκούσω πως πυκνά σωρεύονται τά νέφη
προβάλλω σ' όλους έμπροστά τον πατριωτισμό μου
κι' εύθ' ου λουφάζουν άφωνοι και λέγουν αούτος έφη».

«Κι' αν των Βουλγάρων χείμαρρος παράποτε φρικτός
κατέλθη προς τάς Σέρρας
ή με την πούλια της αύγης ή και με της νυκτός
τούς άργυρούς άστέρας,
ή με των λύχνων τάς άφάς ή ντάλα μεσημέρι,
όμως εγώ θα κοπανώ γκάπ γκούπ με γουδοχέρι
γενναίον πατριωτισμόν, ως πού να γίνη σκόνη
ναρκωτική σαν όπιοι,
για να την πιούν οι θύοντες τυφλώς εις τό Κορδόνι
με πάθος επιτόπιον.

«Και θα φωνάξω δυνατά μες 'τόν παροξυσμό μου:
ην Μακεδόνων βλέπετε πως άναψαν πυρσού,
μα τρέχετε να πάρετε τον πατριωτισμό μου
και μες 'στό ξύδι βάλτε τον και φάτε τον τουρσί».

Είπεν αυτά τά σύντομα ο λάλος Θωδωράκης
κι' από μακράν τούς Τσούσηδες κατέπτυσε δεκάκις,
ή δε πατρίς γλυκύτατα 'στό στόμα τον έφίλησε
κι' εις δάφνας πατριωτισμού γελώσα τον έκύλισε.

Προσέθηκε δε κι' ο Φασουλής 'στάς δάφνας να καθίση
μεστός φιλοπατρίας,
κι' όλο τον έγαργάλιζε για να τον έρεθίση
κατά της Βουλγαρίας.

Όμως τον άνδρα του πυρός τον άνεγνωρισμένον
εις νάρκην τό γαργάλισμα τον έρριπτε θαθείαν,
κι' από μακράν ήκούοντο ψαλμοί διορισμένον,
'τόν κύριον Καλογερήν τρεχόντων κατ' εύθείαν.

Φαδουλής και Περικλέτος, ο καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Αυτό τό μορατόριουμ πού λένε, Φασουλή,
τι διάβολο δηλοΐ;

Φ.—Δηλοΐ πως είσαι ξάνο, δηλοΐ πως είσαι κτήνος,
πως 'στά Χρηματιστήρια Ραχλή ήκούσθη θρήνος,
δηλοΐ πως ή γειτόνισσα τά ξανακακαρώνει,
δηλοΐ πως όποιος σου χρωστέι λεπτό δεν σου πληρώνει,
δηλοΐ δειλίαν δανειστών, χρεών άναστολάς,
δηλοΐ εκείνο που κανει κι' ή προσφιλης Έλλάς,

δηλοΐ κι' εγώ τάς πληρωμάς πως θέλω ν' αναβάλω,
κι' ο Βάσιλεύς, σαν δεν 'μπορ'η να κάνη τίποτ' άλλο,
έναν μεγάλον ιραδέ τουλάχιστον άς βγάλη
και κάθε χρέους πληρωμήν μ' εκείνον ν' αναβάλη.

Π.—Ωστε κι' εγώ τά χρέη μου 'μπορώ να τ' αναστειλω
χωρίς να πέση ξύλο;

Φ.—Τί λόγος! φθάνει Περικλή, μονάχα να τό θέλης
και καθεμίαν πληρωμήν άμέσως αναστέλλεις,
κι' όταν έλθ'η 'στό σπ'ητι σου μπακαλής ή ψωμάς
και φρενιασμένος σου ζητή νομίμους πληρωμάς,
έσύ και δίχως ιραδέ
να λές εις όλους «άμμη δέ».

Κι' ο νομοκύρης του σπ'ητιού τό νοΐμι σαν γυρέψη
να 'π'ης πως μορατόριουμ έφ'έτος θα δουλέψη,
κι' αναστείλ' επ' άόριστον κι' επ' άπειρον τά νοΐκια,
κι' αν εις γυναίκα χρεώσθης, πού σου πουλεί ραβίκια
και άάποτε την άρεΐ σ' ανοίγει με τό χόρτο,
ειπέ της «μορατόριουμ και τά λεπτά σου μ'όρτο».
Κοντολογίς, βρε Περικλή, καθεΐς άπέναντί σου
ας μένη κεχηνός,

κι' ο παπουτσής κι' ο ράφτης σου και κάθε δανειστής σου
τραχύς κι' έλεεινός,
και φώναζε στα χρέη σας, κλειών Έλλήνων παιδες,
μόνοι σας αναστείλατε και δίχως ιραδέδες,
και με τό μορατόριουμ ως μόνον όπλον έτε
κι' άς χρεασθ'ον, άπάνω του κι' οι νόμοι κι' οι προφήται».

Π.—Ω πατριώται προσφιλείς και Μαραθωνομάχοι μου,
πρ' χρόνου λαχταρώ
να κάνω μορατόριουμ μαζί με τό στομάχι μου,
αλλά δεν είμ'ερω,
κι' όταν καλά δεν πληρωθ'η άγρίως γουργουρίζει
κι' από τό μορατόριουμ ποτέ δεν χαμπαρίζει.

Φ. — Κ₁ 'ὁ Θόωρος σὺν ἔμαθε τὸ ξαφνικὸ μαντάτο
ἔφερε τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κράτους ἄνω κάτω,
ἀμέσως δὲ τοὺς Ὑπουργοὺς πρὸς σύσκεψιν ἐκάλεσε
καὶ μὲ τὸ μορατόριον τὰ καύκαλά των ἔλεσε,
τὰ μάλα δὲ περίφροντις ἐσκέφθη μετ' αὐτῶν
πῶς εἶναι δυνατόν

καὶ νέον μορατόριον τὸ κράτος μας νὰ βγάλῃ
γιὰ νὰ φρυάξουν δανεισταὶ μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.

Ἐν τούτοις φθάνει κατ' αὐτὰς καὶ ὁ Βασιλεὺς 'στὸ Φιοῦμε
καὶ βάλει, Περικλέτο μου, νὰ φάμε καὶ νὰ πιούμε.

Π. — Ἐπῆγε καὶ 'στὸ Φιγαρώ, εἶδε καὶ τὰ γραφεῖα του,
τὰ τόσα πιεστήρια, τῆς στάμπαις, τὰ ψηφία του,
καὶ ἔφαλαν γιὰ χατῆρι του μεγάλαις τραγουδίστραις,

τοῦ Παρισιῦ τσακίστραις,
καὶ ἔφαγε μὲ τὸν Πρόεδρον καὶ μ' ἐπισήμους ξένους
καὶ μὲ τοὺς Γάλλους Ὑπουργοὺς τοὺς καὶ παραιτημένους,
καὶ ἓνα πρὸς ἓνα, Φασουλῇ, κατ' ὄνομα τοὺς ἠγώρισε
καὶ ὅλους γενναίως καὶ ἀφειδῶς τοὺς παρασημοφόρησε.

Φ. — Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Κουμπερτέν, τὸν Γάλλον τῶν Ἀγώ-
περι Στάδιων εὐκλεῶν ὠμίλησε μὲ πόνον, [νων,
καὶ τοὺς δεσμοὺς συνέσφιξε παντοτεινῆς φιλίας
καὶ ἔμεινε περισσότερον 'στὸ σύμμαχον Παρίσι
καὶ τοὺς καινούριους Ὑπουργοὺς νὰ μάθῃ τῆς Γαλλίας
καὶ Ἑλληνικά παράσημα καὶ εἰς τούτους νὰ χαρίσῃ.

Κ₁ 'ὅταν καλὰ τοὺς δέσωμε μὲ τὰ παράσημά μας
τότε ν' ἀκούσουν, Περικλῆ, καὶ μόνον τὸνομά μας,
θ' ἀσπείρουν ὅλοι κατὰ γῆς ἐκ φιλελληνισμοῦ
καὶ βίβ' ἀγκρὲς θ' ἀνκφωνοῦν μετὰ παροξυσμοῦ.

Π. — Προχθὲς καθόμουν, Φασουλῇ, ἐκεῖ 'στὸν Φαληρέα
χωρὶς καμμιὰ περέα,

καὶ βλέπωντας τὴν Φρεαττῶ καὶ ἐκεῖ πρὸς τοῦ Σκουλοῦδη
θυμήθηκα τοῦ Σολωμοῦ τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι,
καὶ ἐπήγαινα γιὰλὸ γιὰλὸ
καὶ ἄρχισα μόνος νὰ 'μιλῶ.

Θάλασσα, πότε πῶς θὰ 'δῶ τοῦ Βασιλῆος τὸ χρῶμα ;
τόσος καιρὸς ἐπέρασε καὶ δὲν τὸν εἶδ' ἀκόμα.

Πόσαις φοραῖς κυττάζωντας ἀπὸ τὸν βράχο γέρνω
καὶ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας γιὰ Σ φ κ η ρ ῖ α πέρνω...

φέρτονε τέλος φέρτονε... αὐτὰ παραμιλοῦσα
καὶ ἔπερν' ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ τὴν καταφιλοῦσα,
χωρὶς νὰ ξέρ' ὁ δύστυχος ὅτι φιλῶ τὸ κύμα,
ποῦ κάθε χρόνον τακτικὰ τὸν πάει σ' ἄλλο κλίμα.

Φ. — Ἐέρεις ἀλήθεια πῶς καὶ ἄγῶν θὰ γίνῃ καλλονῆς ;

Π. — Μὲ τοῦτο τὸ χαμπάρι σου πολὺ μὲ συγκινεῖς.

Φ. — Λοιπὸν μὲς 'στὸς ἀγῶνας μας, βρὲ Περικλῆ, τοὺς ἄλ-
καὶ ἓνας ἀγῶν ἐπίσημος θὰ γίνῃ περὶ κάλλους, [λους

καὶ σὺ σὺν εὐπλαστός Ρωμῆος γιὰ τοῦτον ἐτοιμάσου
καὶ τίμησε τὸ σῶί σου, τὸ γένος, τὸνομά σου.

Τότε σωματῶν ἐκθεσίς καὶ ὑποδορίζον χρῶμα,
καὶ θὰ σοὺ κάμουν ἔρευναν μεγάλην κατὰ σῶμα,
νὰ 'δοῦν ἂν ἔχῃς εὐπλαστα καὶ τερνευμένα μέλη
καὶ ἂν εἶσαι σὺν νεώτερος Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλη.

Σὺ δὲ μὲ φύλλον ἐκ συκῆς

χάριν τῆς νέας ἡθικῆς

θὰ περιβάλλῃς αὐστηρῶς τὰ μέλη τὰ δυσώνυμα,

τὰ ντροπαλὰ καὶ φρόνιμα,

καὶ τρέχων εἰς τὸ Στάδιον θὰ λὲς 'στὸς θεατὰς :

«κυττάξετέ με καὶ ἀπὸ 'μπρός, 'δέστε με καὶ ἀπὸ 'πίσω»,

καὶ ἐγὼ παρακαθήμενος μαζί μὲ τοὺς κριτὰς

εἰς τοῦ ξυλίνου κάλλους σου τὸν πλοῦτον θὰ τρυφήσω,

καὶ ὅλοι θ' ἀποθαυμάζωμεν, βρὲ Περικλῆ τσιφούτη,

τὴν ἄντζα σου, τὸν ἀφαλὸ, καὶ τὸ χυτὸ σου μποῦτι,

καὶ παμψηφεί τῆς καλλονῆς θὰ λάβῃς τὸ βραβεῖον
νὰ τῶχῃς ὡς ἀνάμνησιν καθ' ὅλον σου τὸν βίον.
Τότε θὰ κοκορεύεσαι σὺν τράπουλας Βαλές,
τότε μὲ τὸ μετάλλιον θὰ σοὺ κολλᾷ μανίκα,
καὶ δείχνωντάς το κάποτε 'στὸς Τσουσηδες θὰ λὲς :

«νὰ, βρέ, ἀγῶνες μιὰ φορὰ καὶ ὄχι Μακεδονία».

Κ₁ 'ὅπως μὴλέα καὶ ροιὰ περὶ τοῦ κάλλους ἤρξαν

καὶ πρὸ πολὺ τὰ φύλλα των ἐφούντωναν καὶ ἐμυρίζαν,

ἔτσι καὶ ἑμεῖς, πρὸς ἐκπληξιν καὶ τρόμον ἐναντίων,

θὰ προκαλοῦμεν ἔριδας σωματῶν γιγαντείων,

καὶ ὅλοι μας σὺν Ἀπόλλωνες γλυπτοὶ τοῦ Ντελμπεντινι

αὐτὰ θὰ ξεφωνίζωμε 'στῶν Τσουσηδων τ' ἀσκήρι :

«Ὅσο καὶ ἂν κατακτήσετε Μακεδονίας χῶμα,

ὅσα λεπτὰ καὶ ἂν δώσετε σὲ σκάγια καὶ μπαρούτι,

ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσετε τὸ πάγκαλόν μας σῶμα,

τὰ σκέλη μας, τὴν ἄντζα μας, καὶ τὸ χυτὸ μας μποῦτι,

καὶ ὅσο καὶ ἂν σὰς ἀγρίεψι φωνὴ πολεμοκράχτρα,

μὰ πάντα μορμολύκεια θὰ μέινετε καὶ σκιάχτρα».

Π. — Τί λόγος ! . . θέλει 'ρώτημα

πῶς δὲν 'μποροῦν νὰ γίνουν

τὰ κάλλη μας ἰσότιμα

μ' ἐκείνους ποῦ μᾶς φτύνουν ;

—

Ἀγῶν τοῦ κάλλους μᾶς καλεῖ

καὶ ὀλόγυμνος θὰ τρέξω,

μὰ τώρα γύρνα, Φασουλῇ,

καλὰ νὰ σοὺ τῆς βρέξω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Χαραλάμπης Ἀννίνος—καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει
τὸν λογογράφον τὸν κλεινόν, ποῦ κόσμον δαιμονίζει ;—
Λοιπὸν ὁ Μπάμπης Ἀννίνος καὶ ὁ Λάσκαρης ὁ Νίκος,
ἄλλος καὶ τοῦτος συγγραφεὺς καὶ τῶν γραμμάτων κρῖται,
θὰ βγάλουν περιοδικὸν «Ὀλύμπια» καλούμενον

καὶ πρὸ πολλοῦ θρυλλοῦμενον,

λαμπρὰν ἐπιθεώρησιν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος,

μοναδικὸν ἐντρύφημα 'στὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Σάββατον τὸ προσεχὲς τὸ πρῶτον φύλλον βγαίνει

καὶ θὰ τοῦ γίνῃ ἔφοδος καὶ ἀπὸ τὰ δύο γένη.

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῇ τὸ λιμοκοντοράκι

«ποῦ ράβεσαι, τὸν ῥάτῃς, καὶ γίνεσαι καθράκι ;»

καὶ ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε : καὶ μ' ἐρωτᾷς, κυνῶπα ;

χίλιαις φοραῖς σοὺ τῶπα

πῶς 'στὸν κύρ Γιάννη γυνοῦμαι, 'στὸν μάστορ' Αἰδονόπουλιν

γι' αὐτὸ, μωρέ, σοὺ φαίνομαι τῆς μόδας ἀρχοντόπουλο,

μὲ κόβουν τὰ φαλλίδια του, μὲ ράβουν τὰ βελόνια του,

καὶ σὺς, κακομοῖρη,

νὰ 'δῇς 'στὰ καταφώτιστα καὶ θαυμαστὰ σαλόνια του

ἐσπερινὸν κασιτρί,

καὶ χονδρικά καὶ φιλικὰ στολίσματα καὶ λούσα,

ποῦ νὰ τὰ φύλῃ δὲν 'μπορεῖ καμμιὰ τῆς μόδας Μούσα,

καὶ σάλπισε τὴν τέχνην του καὶ ἔως 'στὰ τετραπέριστα

ἀφου τῆς μόδας τζάβενα κάνει καὶ ἑμεῖς τὰ τέρατα.

